

FRONTA K AUTOMATU BEZE ZMĚNY... UŽ TŘI MĚSÍCE

Naši vrchní pozorovatelé potvrdili, že již třetí měsíc se délka fronty u automatu na kafe při žádné přestávce nezměnila. Dokonce i kafe, které si studenti i učitelé kupují, je vždy stejné. „Mám jasný plán, v pondělí a ve čtvrtek si kupuji o velké přestávce bílou krémovou a stojím vždy 3. v řadě, ve středu a v pátek cappuccino před první hodinou a v úterý černou kávu na cestu ze školy,“ potvrdil nám jeden ze stálých zákazníků v našem školním automatu. To také vysvětluje, proč vždy dojdou velké kelímky, když jsou nejvíce potřeba, a to v pátek ráno. Jak je vidět, pro některé studenty je opakování stejných kávových rituálů důležitější než opakování před hodinou.

TÉMA MĚSÍCE

Milujeme změnu... hlavně když se nekoná

napsala Marie Benešová

Každý o sobě někdy řekl, že miluje změny, nebo to alespoň slyšel říct někoho jiného. Nové filmy, nová jídla, nové zážitky. Ale realita je trochu někde jinde. Otevřeme Netflix, deset minut scrollujeme a pak si stejně pustíme něco, co jsme viděli už tisíckrát. Pro jistotu. Aby nás náhodou něco nepřekvapilo.

Opakování je zvláštní věc. Na jednu stranu si stěžujeme na stereotypy a na druhou je aktivně vyhledáváme. Máme nekonečné množství možností - stovky písniček, filmů, receptů - ale stejně se pořád vracíme k několika málo věcem, které známe nazpaměť. A co je ještě zajímavější, vůbec nám to nevadí. Přesně naopak.

Například hudba. Najdeme jednu písničku, která se nám líbí, a pak ji posloucháme pořád dokola. Po cestě do a ze školy, když čekáme na kroužek a někdy i při učení. Po desátém přehrání už bychom ji teoreticky měli mít dost, ale ne. Dál nám hraje opakovaně ve sluchátkách až do chvíle, kdy ji začneme lehce nenávidět. V ten moment ji slavnostně přestaneme poslouchat... aby se za měsíc nenápadně vrátila zpátky do našeho playlistu. Podobně fungují i seriály. Máme chuť na něco nového a jsme si jistí, že už se nenecháme strhnout. Dokonce si i nějaký zapneme, ale po pár minutách přichází nejistota. Co když to nebude dobré? Co když ztratíme čas? A tak se vracíme k osvědčené klasice.

K něčemu, u čeho přesně víme, co se stane, kdo přežije a kdy přijde vtipná scéna. Je to zkrátka jistota. A jistota je prostě někdy pohodlnější než neznámo.

A jídlo? To je kapitola sama o sobě. Každý z nás někdy prohlásil, že chce zkusit něco nového. A pak si objednal to samé jídlo jako minule. A předminule. A vlastně pokaždé. Ne proto, že bychom byli nudní, ale proto, že víme, že nám to chutná. Proč riskovat zklamání, když máme něco, co funguje? Ve skutečnosti má opakování docela dobré vysvětlení. Je jednoduché. Nemusíme nad ním přemýšlet. Nečekají nás žádná nepříjemná překvapení. V dnešní době, kdy je všechno rychlé, hlasité a plné nových podnětů, je někdy až podezřele příjemné vrátit se k něčemu známému. Je to takový malý klid uprostřed chaosu. Navíc si vytváříme malé rituály, aniž bychom si to uvědomovali. Stejná písnička cestou do školy. Stejně místo, kam si sedáme. Stejný způsob, jakým začínáme den.

Kdyby se to najednou změnilo, pravděpodobně bychom byli trochu ztraceni. Tyhle maličkosti nám dávají pocit, že máme věci pod kontrolou. I když možná nemáme.

Samozřejmě, opakování má i svou stinnou stránku. Někdy nás může držet na místě. Bránit nám zkusit něco nového jen proto, že to nové je neznámé. Ale ruku na srdce - většinou nejde o žádné dramatické životní rozhodnutí. Spíš o to, jestli si pustíme jiný seriál nebo ochutnáme nové jídlo. A to se asi dá zvládnout.

Možná tedy nejsme tak dobrodružní, jak si o sobě rádi myslíme. Možná máme rádi svoje malé jistoty víc, než bychom přiznali. Ale možná je to úplně v pořádku. Protože v světě, kde se všechno neustále mění, je někdy docela příjemné mít alespoň pár věcí, které zůstávají stejné. Třeba tu písničku, kterou si zase zítra po cestě do školy pustíme.

UČITELSKÉ OKÉNKO

Polévka je grunt

Naše školní jídelna je úžasným místem pro výzkumy různého zaměření. Jestlipak jste si například všimli zajímavého úkazu - pravidelně jsou nám nabízeny dvě várnice polévky.

Pouze v jediném případě je dodávána várnice jedna. A tím případem je, ano, správně, mléčná polévka.

Sedě u stolu, vždy tajně pozorují strážníci, jak se tváří ve chvíli, kdy odvážně přijdou k polévkám, obezřetně ponoří naběračku do bílé suspenze, s podezřením ji vytáhnou, obratně hned upustí zpět a zklamaně prohlásí: „Mlíkovka!“ typickým tónem, kterým by mohlo zkysnout mléko v širém okolí. Mléčná polévka je naštěstí řádně převařena a osolena, takže jí toto nebezpečí nehrozí a může nezměněna obžastnit další přicházející jedlíky.

V takových chvílích si říkám, jestli Immanuel Kant jídal mléčnou polévku. Protože kdyby ano (a kdyby se trochu zamyslel), sotva by mohl formulovat takový nesmysl jako kategorický imperativ, tedy „čiň ostatním jen to, co sám rád“. Takový přístup, optikou servírování zmíněné polévky, by nepřinesl nikomu klid v duši, spíše naopak. Ano, není snad nic jiného, co by tolik rozdělovalo svět jako mléčná polévka. Snad s výjimkou politiky. A to si troufám říct, že kdybyste doprostřed střetu politických oponentů naservírovali mlékovku, ihned by se pře stočila k ní. Ostatně takovou událost skutečně známe ze Švýcarska, kde se roku 1529 podařilo díky zmíněné polévce zabránit občanské válce.

A to není málo! Který jiný pokrm se může takovým mírotvorným efektem pochlubit?

Ať už jste jejími milovníky, nebo odpůrci, nemůžete popřít, že tato směs vody, mléka, soli a dalších doplňků formovala naši kulturu, naši civilizaci, že je neprávem opomíjeným základním kamenem západního světa. Kamenem, na němž stojí naše politika, filosofie a nakonec i víra (neboť kdekdo se modlí, aby ji nemusel pozřít). Učí nás vzájemné toleranci, hledání shody a pochopení, že svět není jen černý a bílý jako škraloup na vychladlé hladině „mlíkovky“.

napsal Mgr. Tomáš Javorský

BAREVNÁ RUBRIKA

Radost v liberecké zoo

Liberecká zoo se chovu zeber bezhrívých věnuje už od roku 2006 a dlouhodobě patří mezi významná evropská pracoviště, která se snaží tento vzácný poddruh zachovat. Přibližně před dvěma týdny se zde narodilo další mládě, které je v pořadí již desáté. Každé takové narození je velmi důležité, protože v lidské péči se nachází pouhých 41 jedinců tohoto poddruhu.

Pokud se mládě podaří úspěšně odchovat, bude představovat cenný přírůstek pro posílení populace a zvýšení šancí na přežití tohoto ohroženého zvířete. Matkou mláděte je dvaadvacetiletá samice, která už přivedla na svět šest potomků, a má tak s péčí o mláďata bohaté zkušenosti. Díky tomu mají chovatelé důvod k opatrnému optimismu.

Mládě se zatím dobře vyvíjí, drží se v těsné blízkosti své matky a postupně si zvyká na nové prostředí. Návštěvníci ho při troše štěstí mohou spatřit i ve výběhu, kde začíná objevovat své okolí. Typické černobílé pruhování mu navíc poskytuje přirozené maskování a zároveň ho činí snadno rozpoznatelným.

Každopádně se mládě zebry bezhrívé krásně sladilo s naší Černobílou Revue :)

napsala Nikola Šrámková

KULTURA

Kam v měsíci dubnu?

15.4. a 29.4.2026 - 19:30 - Kino, Kdyně - Kdyňský filmový festival - promítání vítězných snímků cen Český lev a Oscar
17.4.2026 - 19:00 - Sokolovna, Kdyně - 2.KPH: Plzeňská filharmonie a Laura van der Heijden - Dvořák & Elgar & Iwasaki
17.4.2026 - 20:00 - MKS, Velký sál - Pražský výběr
24.4.2026 - 11:31 - MKS, Velký sál - Císař Band @ SAMSON LENK
29.4. - 8.5.2026 - Domažlice - Oslavy svobody 2026
1.5.2026 - 19:00 - MKS, Velký sál - Májová taneční zábava

Kinematografické okénko ČerVue

Until Dawn (2025)

Je to přesně rok od vydání filmové adaptace hry Until Dawn, i když „adaptace“ je v tomto ohledu velmi silné slovo. Film si z originálu přebral pouze vesmír a atmosféru, zatímco to nejdůležitější - pocit, že každé rozhodnutí má váhu - zůstává někde na půli cesty. Ze zajímavého konceptu se tedy stává klasický horor, který zapomíná na to, čím se snažil vyniknout - časovou smyčkou.

Film sleduje naši hlavní hrdinku Clover, která se po roce vydává hledat svou pohřešovanou starší sestru Melanie a rozhodne se do toho zatáhnout i své přátele. Pětičlenná skupina tak dorazí do odlehlého domku, kde se věci začnou velmi rychle komplikovat. Spoiler bez spoileru - všichni zhruba do pěti minut zemřou. Jenže jelikož jsme teprve na začátku filmu a další hodina je pořád před námi, tím to nekončí. Postavy se znovu probudí živé a postupně zjišťují, že jediný způsob, jak se z celé situace dostat, je přežít až do úsvitu, jak ostatně napovídá i samotný název.

Problém je, že film tenhle nápad nedokáže vytěžit tak, jak by mohl. Místo postupného stupňování napětí často sklouzává k opakování a spoléhá na čím dál absurdnější způsoby, jak postavy zlikvidovat - včetně momentů, kdy už to hraničí spíš s nechťenou komedií (ano, vybuchující hlavy jsou přesně ten případ). Until Dawn tak sice občas zafunguje atmosférou a nápadem, ale jako celek působí nevyrovnaně a trochu promarněně. Neurazí, ale rozhodně to není noc, na kterou by se dlouho vzpomínalo.

napsal Lukáš Kladiiva

Beletristické okénko ČerVue

Pirkko Saisio - Nejmenší společný násobek, Host 2024 (z finštiny přeložila Jitka Hanušová)

Ani jeden z nich si nevšiml, že se ze mě stala ona, osoba, která vše neúnavně zkoumá.

První díl autofikční Helsinské trilogie Pirkko Saisio, Nejmenší společný násobek, je románem odehrávajícím se ve čtyřech dnech a několika desetiletích souběžně - po náhlé smrti svého otce se Saisio vrací do svých vzpomínek na dětství strávené v poválečných Helsinkách, na svět mezi sovětskými filmy a škrobenými šatičkami, knihami a nejmenším krámkem se smíšeným zbožím ve Finsku. Zatímco velká Pirkko se vyrovnává se ztrátou otce, malá Pirkko se vyrovnává s tím, že nemůže být kluk a nosit malou zelenou kšiltovku s žlutým plastickým letadýlkem. V této citlivé próze pozoruje autorka začátky vytváření vlastní identity nejen jako člověka, ale i jako svébytné spisovatelky.

Dětsky bezčasý Poslední společný násobek tak utváří neobvyklý pohled na paměť a dějiny, současně maže hranice mezi faktem a fikcí a ukazuje zrádnost vzpomínek i realitu Finska. Také právě díky této knize je Pirkko Saisio (právem) považována za jednu z nejvýznamnějších představitelky současné finské literární tvorby.

napsala Apolena Vondrašová

ČERNOBÍLÁ REVUE

MEMES

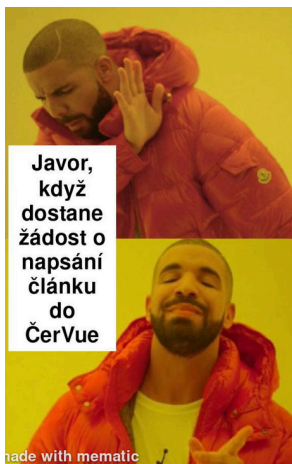
V úterý
budete mít
ředitelské
volno

Svátek práce
vychází na
pátek

Den
vítězství
taky
vychází na
pátek

Napsat článek
na biologické
téma, které by
od něj každý
čekal

Napsat článek
na téma
mlíkovka

FEJETON

Smyčka

Snídaně, škola, svačina, škola, oběd, škola, moc krátké odpoledne na to, aby se něco dalo pořádně stihnout, večere, čas jít spát a pak zase to samé od znova. Místo té školy si klidně můžeme dosadit jakoukoliv jinou povinnou, ne tak příjemnou, stále se opakující věc, ve finále si ostatně všichni sedneme k večeri nebo se rovnou doplazíme do postele a uvědomíme si, že už je další den u konce. Vzpomeneme si, že to samé jsme si říkali i včera, minulý týden, před několika měsíci a před pěti lety, když jsme leželi v té stejné posteli, ve stejné poloze, se stejným polštářem pod hlavou. Co jsme to vlastně dneska dělali, co jsme podnikli? No, víceméně to samé co včera, to samé co minulý měsíc. Počkat, bylo to opravdu dneska, nebo už se to stalo před týdnem?

Všichni říkají, že cesta naším životem nebude rovná čára, bude mít spoustu záhybů a slepých uliček, které nás nesmí zastrážit. Ale co když je náš život ve skutečnosti kruh? Slepé uličky sice nezní zrovna hezky, ale alespoň se v nich můžeme opřít o zeď nebo si sednout na zem a na chvíli se vydýchat. Ale když běháme dokola a stále přitom zrychlujeme, začne se nám z toho všeho točit hlava a pak už jsme sotva schopní zastavit. Možná je náš život časová smyčka, ve které se všechno opakuje - dny, myšlenky, činnosti. Ta smyčka nikdy neskončí a možná se i nepatrně zmenšuje, dny se zkracují, protože přece není možné, že už je skoro třetina „nového“ roku za námi.

Setrvačnou sílu života je těžké překonat, ale nemožné to není. Když se budeme snažit, najdeme ten správný konec provázku, zatáhneme za něj a rozvážeme onu smyčku. Bude ten provázek potom konečně rovný? Nejspíš ne. Ale je to pořád lepší, než běhat v kruzích.

napsala Magdaléna Lazarová